

S. Boto

Groteletterboek

Dat is mijn zoontje

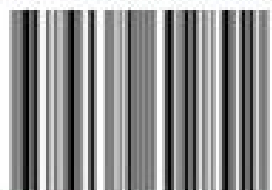
en andere
verhalen

THRILLERHOUSE

Zoontjes, kinderen, kindekes... allen spelen een rol in deze verhalenbundel waarin gebeurtenissen vaak anders lopen dan verwacht en waarin dat wat getoond wordt, niet altijd de waarheid blijkt te zijn.

S. Boto schrijft korte verhalen in verschillende genres, en is eveneens auteur van de populaire jeugdboeken-serie *Pietje Dapper*.

ISBN 978-94-6260-289-2

9 789462 602892 >

THRILLER
HOUSE

Dat is mijn zoontje

en andere verhalen

for the best thrill in town

Dit is een bundel fictieve verhalen. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2021 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: S. Boto

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-289-2

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Dat is mijn zoontje	6
De vrouw in het verhaal	10
Het kindeke	33
Het nieuws	37
Nooit meer	52
De twee tovenaars	62
Zo gaan de dingen	70
Terugkeer	88
Begrip	103
Het offer	111
De knellende schoen	130
De laatsten	138

Dat is mijn zoontje

“Die jongen daar, dat is mijn zoontje, meneer,” zei de man naast me, terwijl hij een vage handbeweging maakte naar het midden van de overvolle sporthal. Ik keek naar degene die me aansprak. Het was een keurige, goed in het pak gestoken figuur, niet ouder dan een jaar of veertig.

“Een fijne jongen is het, meneer,” vervolgde hij. “Ik hoorde gisteren dat hij hier moest spelen en ik dacht, weet

je wat, ik neem vanmiddag vrij en ga lekker naar hem kijken.” Hij glimlachte even. “Ik heb vorige week ook nog een paar van die sportschoentjes voor hem gekocht, echte Nikes, die wilde hij zo graag hebben. Ja meneer,” hij schudde meewarig het hoofd, “ja meneer, ze weten het tegenwoordig wel hoor, die jongens. En weet u? Vorige week nog werd hij tweede in zijn club en gisteren had hij zijn medaille meegenomen om hem aan mij te laten zien. Zo’n klein plakje, u kent dat wel. Maar ja, je doet natuurlijk net of het een Europacup is. Vandaar dat ik hem die schoentjes heb gegeven, als beloning, begrijpt u?”

Ik zei nog steeds niets, maar dat hoefde ook niet, de man vertelde alweer: “Ik ben gek op Japie, zo heet mijn zoontje.

Hij is mijn enige en ach, dan verwen je ze weleens te veel. Maar toch is het evengoed een lekkere jongen, hoor. Hij lijkt op mij, vind ik. Maar af en toe zie ik er ook weleens iets van zijn moeder in. Kijk, daar komt-ie.”

Een leuk joch van een jaar of twaalf kwam naar hem toe: “Hai pa.”

“Dag jongen, heb je gewonnen?”

“Nee pa! Verdorie, wel bijna, maar toch niet helemaal.”

“Ach nou ja, volgende keer beter.”

Ze bleven wat vreemd verlegen tegenover elkaar staan.

Toen vroeg de man: “Moet je hierna nog spelen?” En na het ontkennende antwoord van de jongen: “Ga je dan even mee een ijsje kopen?”

De jongen aarzelde en beet op zijn lip:

“Ik moest van mam meteen naar huis komen als ik uitgespeeld was.”

De man begreep en aanvaardde het antwoord van de jongen.

“Nou, koop dan onderweg naar een ijsje,” zei hij, terwijl hij de jongen wat geld in de hand stopte.

“Dank u wel pa. Dag hoor!” En weg was hij.

De man keek hem na. “Dag jongen,” zei hij zachtjes. En toen tot mij: “Ik mag hem eigenlijk alleen maar zaterdags om de twee weken zien.”

De vrouw in het verhaal

Ik weet met zekerheid, dat het einde van mijn leven zeer nabij is. Mijn oude hand beeft nu ik dit schrijf.

Maar... het zij zo, het deert me werkelijk niet. Maar is dat eigenlijk wel zo? Misschien doe ik eigenlijk alleen maar alsof het me niet veel doet. Misschien wil ik, diep van binnen, helemaal niet dat mijn leven binnenkort eindigt. Maar, laat ik niet klagen, het is goed geweest. Nee, nee, 'goed' is het